

کوبا - نه به سرکوب معترضان علیه فقر/ ناصر پیشرو: ترجمه آزاد دو متن درباره همبستگی چپ با معترضان در کوبا

اعتراضات 11 جولای در کوبا

فراخوان مهمی در روز دوشنبه ۱۱ آپریل در کوبا منتشر شد که در آن از محکومیت‌های صادر شده زندان طولانی مدت برای متهمان تظاهرات 11 جولای سال گذشته انتقاد شده است. این فراخوان که توسط طیفی از فعالان چپ از کوبا و سراسر جهان امضا شده، خواستار همبستگی بین‌المللی با آزادی افرادی است که به ناحق محکوم شده‌اند.

این فراخوان پیشینه اعتراضات خودانگیخته را توضیح می‌دهد و به ادامه سیاست تهاجم و محاصره آمریکا تا ناتوانی دولت در اداره کشور برای پاسخگویی به نیازهای مردم عادی اشاره می‌کند.

حقیقت این است که دولت کوبا بیشتر روی هتل‌های مجلل سرمایه‌گذاری می‌کند تا فعال‌سازی مجدد تولید مواد غذایی. کشاورزی کوبا در وضعیت فروپاشی قرار دارد. برنامه ریاضتی اعمال شده در ابتدای سال 2021 به این معنی است که بسیاری از کالاهای اساسی اکنون فقط به صورت ارز خارجی در دسترس هستند و برای کوبایی‌های فقیرتر غیر قابل دستیابی.

این نکات توضیح می‌دهند که چرا اعتراض‌ها به‌ویژه در محله‌های فقیرتر با نسبت بالایی از سیاه‌پوستان و دیگر گروه‌های ستمدیده رخ داده است. آن‌ها با کاهش استانداردهای زندگی، در وضعیت بدتری از بیماری همه‌گیری کرونا قرار گرفته‌اند. تظاهر کنندگان مورد حمله پلیس و اراذل طرفدار دولت و مسلح به چماق قرار گرفته و نزدیک به هزار نفر از معترضان دستگیر شدند.

اکنون محاکمه‌های دسته جمعی جریان دارد که در آنها احکام شروانه تا 30 سال زندان اعمال می‌شود. یک فعال جوان LGBT+ که اولین اعتراض را در فیس بوک خود پخش کرد به شش سال زندان محکوم شد. کسانی که محکوم شده‌اند شامل برخی از افراد 16 یا 17 سال و زنان ترنس هستند که در خطر فرستادن به زندان‌های مردانه قرار دارند.

در مقابل این شرایط، برخی از چپ‌ها سکوت کرده و یا حتی سرکوب را توجیه می‌کنند. جناح راست نیز ریاکارانه از سرکوب در کوبا انتقاد می‌کند - در حالی که از اقدامات شدیدتر مشابه در کشورهای دیگر حمایت می‌کند.

بنابراین فراخوان همبستگی با 11 جولای Solidarity 11J که روز دوشنبه ۱۱ آپریل منتشر شد، اقدامی پسندیده و ضروری است. این ابتکار عمل از سوی فعالان و گروه‌های چپ مستقل کوچک اما رو به رشد در کوبا انجام گرفته است. فراخوان آن‌ها به صراحت از جناح راست طرفدار آمریکا فاصله می‌گیرد و خواستار یک آلترناتیو واقعی سوسیالیستی برای کوبا است که مبتنی بر برابری و دموکراسی است که هر دو در سیستم فعلی کمیاب هستند.

این فراخوان توسط پنج گروه و حدود 50 فعال از کوبا امضا شد و طیف وسیعی از نظرات چپ مستقل را پوشش می‌دهد. تعداد قابل توجهی از فعالان دگرپاش جنسی و نوادگان آفریقایی آن‌ها نیز حضور دارند. از این فراخوان با بیش از 170 امضا از 34 کشور در سراسر جهان حمایت کرده‌اند.

امضاکنندگان بین‌المللی شامل الکس کالینیکوس، از فعالین شناخته شده‌ی حزب کارگران سوسیالیست بریتانیا و برید اسمیت، عضو چپ پارلمان ایرلند هستند. اتین بالیبار فیلسوف مارکسیست فرانسوی، گایاتری اسپیواک فیلسوف برجسته اندیشه پسااستعماری، میشل لوی جامعه‌شناس و فیلسوف مارکسیست، کارالویو دانتاس، فعال سوسیالیست و نماینده مجلس اسپانیا، رابرت برنر، سردبیر مجله سوسیالیستی علیه جریان ورا لوسیا سالگادو، نامزد حزب چپ رادیکال PSTU در آخرین انتخابات ریاست جمهوری برزیل، نیز از امضا کنندگان این فراخوان هستند.

کوبا همواره تحت فشار امپریالیسم و عمدتاً از جانب امپریالیسم آمریکا بوده است. این فراخوان یادآور این است که پاسخ به مشکلات کوبا، اتحاد با یک قدرت امپریالیستی دیگر نیست. در نهایت، همه آن‌ها یکسان عمل می‌کنند. پاسخ واقعی، مبارزه از پایین و همبستگی بین‌المللی است که این فراخوان یک نمونه از آن است. اکنون دست فعالان و سازمان‌های بیشتری برای حمایت باز است.

• آدرس تماس : solidaridad11j.wordpress.com/en

• لیست کامل امضاها : solidaridad11j.wordpress.com/signatures

این ترجمه آزاد از متن این متن است:

<https://socialistworker.co.uk/international/cuba-no-to-repression-of-protesters-against-povert/>

به مردم کوبا و چپ بین‌المللی

کوبا در متن یک بحران ساختاری عمیق است. شرایط زندگی سخت و پرمخاطره زمینه‌ساز حضور بخشی از شهروندان در ۱۱ و ۱۲ ژوئیه ۲۰۲۱ در خیابان‌ها شد. تحریم‌های متخاصم آمریکا در چارچوب سیاست تهاجمی و محاصره که اکنون ۶۰ سال است که ادامه دارد و نیز ناتوانی دولت در اداره کشور در حل اساسی‌ترین نیازهای مردم و غفلت از خواسته‌های اجتماعی، سیاسی و اقتصادی جامعه مدنی، به بدتر شدن این اوضاع کمک کرده و باعث از دست دادن اعتماد فزاینده به گفتمان دولتی شده است.

تصمیم به سیاست مبتنی بر بازار در بخش کالاهای اساسی با ارزش خارجی، که مقایر با امکانات دسترسی برای اکثریت مردم است، و اثرات همه‌گیری کرونا، به‌درستی نارضایتی بخش‌های زیر خط فقر، به حاشیه رانده‌شدن در محل زیست، رنگ پوست و جنسیت و دیگر اشکال محرومیت را تشدید کرده است. بحران اقتصادی و سیاسی که کشور از آن رنج می‌برد نیز بر وخامت تدریجی شاخص‌های اجتماعی

سلامت، آموزش، ورزش و فرهنگ آشکار شده است و باعث خروج دسته جمعی جوانان می‌شود که پیامدهایی آن بر خانواده‌های کوبایی و به طور کلی در اقتصاد اثر می‌گذارد.

در اعتراضات اجتماعی ژوئیه که بزرگترین آن پس از سال ۱۹۵۹ بود، رفتار خوشنت‌آمیز و رویارویی فیزیکی هم از طرف نیروهای پلیس و گروه‌های طرفدار دولت و هم برخی از گروه‌های تظاهرکننده، انجام گرفته است اما دومی‌ها مورد جرم‌انگاری و شیوه‌های تنبیهی قرار گرفته‌اند، در حالی که در گفت‌وگو رسمی و احکام نامتناسب شواهدی وجود دارد که نشانه روشنی برای جلوگیری از سناریوهای مشابه در آینده مشاهده نمی‌شود. بخش‌های مدافع دولت از اجرای قانون دم می‌زنند اما مقامات مسئول سرکوب و خشونت‌های دولتی، همچنان بدون مجازات باقی مانده‌اند.

دو محاکمه در ماه مارس برای اعتراضات برگزار شد. در اولی بخش‌های فقیر Esquina de Toyo و La Güinera در هاوانا برای آن «ستاره دار» شدند. جایی که ۱۲۷ نفر در یک محاکمه دسته جمعی با احکامی تا ۳۰ سال - در مجموع ۱۹۱۶ سال - محکوم شدند. هشت نفر از آن‌ها بین ۱۶ تا ۱۷ سال سن دارند. دومی برای اعتراضات در سن آنتونیو دلس بانوس بود و ۱۷ تظاهرکننده به احکامی تا ۱۰ سال محکوم شدند.

در میان دومی‌ها، یوآن دلا کروز، یکی از اولین جوانانی که اعتراضات را به صورت زنده در شبکه‌های اجتماعی پخش می‌کرد به شش سال زندان محکوم شد. این نکته روشن می‌سازد که «او آنچه را در حال رخ دادن بود را به صورت زنده در شبکه‌های اجتماعی پخش می‌کرد و زمینه‌ساز آن شد که چنین اعمالی در داخل و خارج از کشور نمایان شود. در شهرداری‌ها و استان‌های مختلف نیز از این اقدامات مضر تقلید شده است.»

به گفته دادستانی کل کشور در مجموع ۷۹۰ نفر تحت پیگرد قانونی قرار گرفته‌اند که ۵۵ نفر از آن‌ها بین ۱۶ تا ۱۷ ساله هستند.

در عین حال بخش‌ها و فعالین مختلف جامعه مدنی مورد آزار و اذیت مداوم مقامات قرار می‌گیرند. این آزار و نظارت در دستگاه‌های امنیتی پلیس انجام می‌گیرد که اقدامی ضد قانون اساسی و حمله به حرمت انسانی مردم است. همه این‌ها در سناریوی مصونیت مطلق و در غیاب تضمین‌های قانونی برای ایجاد انجمن‌های آزاد است و با نگرانی مردم و گروه‌های شهروندی برای مشارکت در فضای عمومی اتفاق می‌افتد. چرخه سرکوب با استفاده از رسانه‌ها برای بی اعتبار کردن افراد تکمیل می‌شود. مخالفین و هر فرد و سازمانی را که آن‌ها را قبول نداشته باشند به عنوان مزدوری برانداز معرفی می‌شوند که حمایت از حق حملات ایالات متحده را مشروعیت می‌بخشند. در صورتی که ما در مورد چنین حقی صحبت نمی‌کنیم.

در این زمینه افراد، جمع‌ها و سازمان‌هایی با متن این سند اشتراک نظر دارند، چه در کوبا و چه در سطح بین‌المللی:

- ما خواستار همبستگی بین‌المللی با معترضان هستیم که به ناحق محکوم شده‌اند.
- ما خواستار یک قانون برای آزادی افرادی هستیم که به ناحق محکوم شده‌اند. این نخستین گام لازم برای گشودن درها به روی یک سوسیالیسم واقعا دموکراتیک است.

منبع:

<https://solidaridad11j.wordpress.com/en>